УДК 821.111(73)
Р12

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Reilly C. Bound by Vengeance : A Novel / Cora Reilly. —
Chicago : Independently published, 2019. — 255 p.

Переклад з англійської *Анастасії Тернопільської*

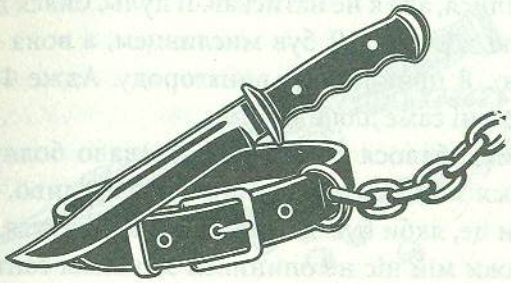
Cover design by *Hang Le*

Попередження про зміст:
містить відверті сексуальні сцени.

Увага! У книжці згадуються росіяни.

© Cora Reilly, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2026
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2026

ISBN 978-617-15-2148-3
ISBN 978-1-795-26270-5 (англ.)

Пролог

Гроул

Розплющені очі. Розтулені губи. Рум'янець на щоках. Білосніжна шкіра. Вона скидалася на порцелянову ляльку: великі блакитні очі, волосся шоколадного відтінку та кремово-біла шкіра; тендітна красуня, якої я не мав права торкатися своїми звірячими, вкритими шрамами руками. Пальцями я намацав її зап'ястя, пульс полохливо торохтів, неначе сердечко в пташки. Вона намагалася боротися, бути хороброю, пробувала мене поранити, а може, навіть убити. Невже вона справді сподівалася, що їй це вдасться?

Надія — саме через неї втрачали розум, саме завдяки їй починали вірити в усіляку небувальщину. Я вже давно відучився сподіватися. Знав, на що я здатний. Дівчина припускала, що може мене вбити. А я точно знав, що можу вбити її.

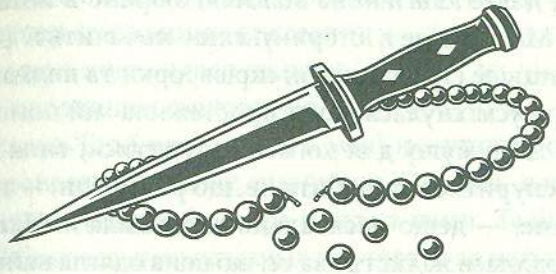
Я провів рукою по м'якій шкірі на її шиї, а потім легенько обхопив її і зімкнув пальці довкола. Її зіниці

розширилися, але я не натискав. Її пульс бився під моєю шорсткою долонею. Я був мисливцем, а вона — моєю здобиччю. Я прийшов по винагороду. Адже Фальконе віддав її мені саме для цього.

Мені подобалося те, від чого ставало боляче. Мені *подобалося* завдавати болю іншим. Можливо, я навіть любив би це, якби був здатний на такі почуття. Я нахилився, поки мій ніс не опинився за кілька сантиметрів від шкіри під її вухом, і вдихнув. Вона пахла квітами та трохи потом. Страхом. Його я теж відчував. І не міг встояти, та й не мав більше ніколи, ніколи стримуватися поруч із нею. Вона була моєю. Належала мені.

Я доторкнувся губами до її гарячої шкіри. Коли цілував її в шию, відчував, як калатав пульс. В неї всередині вирували паніка й жах. І це мене в дідька збуджувало.

Вона намагалася перехопити мій погляд, сподіваючись — вона досі сподівалася, дурепа! — і благаючи мене про милосердя. Вона не знала мене, не знала, що та частина моєї душі, яка не народилася монстром, давно померла. Коли я жадібно роздивлявся її тіло, то останнє, про що думав, — це милосердя.

Розділ 1

Кара

Коли я вперше його зустріла, він був убраний в стильний чорний костюм, щоб не відрізнятися від нас. Шари дорогої тканини приховували його численні татуювання, але вони не могли замаскувати його справжнє єство. Воно проглядало з-під одягу, небезпечне й моторошне. Тоді я не думала, що познайомлюся з ним та його внутрішнім монстром ближче, ніж з будь-ким іншим, і що все моє життя піде шкереберть. Що моя сутність зміниться докорінно.

***

— Не можу повірити, що тебе відпустили піти з ними, — пробурмотіла Талія. Я відвернулася від дзеркала, щоб подивитися на неї. Вона сиділа, схрестивши ноги, на моєму робочому кріслі — геть розтягнуті спортивні

штани, довге каштанове волосся, зібране в неохайний пучок. Мати впаде в істерику, якщо побачить її футболку — вицвіле сіре лахміття, скрізь дірки та плями. Талія похмуро усміхнулася, коли простежила мій погляд.

— Я ж не мушу для когось чепуритися, ти ж знаєш.

— Чепуритися та робити те, що робиш ти, — не одне й те саме, — дещо несхвально зауважила я. Насправді я не сердилася на сестру за те, що вона одягла найпошарпаніший одяг, але знала, що єдиною її метою було довести маму до чортиків, а саме так, мабуть, і станеться, зважаючи на її схильність до перфекціонізму та бурхливих реакцій. Я дуже не хотіла, щоб її настрій зіпсувався прямо перед балом. Страждатиму я, адже не на батькові вона зриватиметься. Якщо Талія чи я не були ідеальними, мама сприймала це як особисту образу.

— Я просто висловлюю власну думку, — сказала Талія та ледь знизала плечима.

Я зітхнула.

— Ні, ти поводишся, як дитина, і робиш із мухи слона.

— Я дитина і ще замала для світського заходу в маєтку Фальконе, — повторила Талія, якнайкраще імітуючи докірливий тон мами.

— Це бал для дорослих. Майже всім гостям уже є вісімнадцять років або набагато більше. Мама має рацію. Тобі не буде з ким поговорити, і хтось муситиме наглядати за тобою всю ніч.

— Мені п'ятнадцять, а не шість. А ти лише на чотири роки старша за мене, тож не поводься, наче доросла, — обурено сказала вона, підвелася зі стільця та нахилилася до мене. Талія дивилася прямо мені в очі з очевидним викликом. — Мабуть, ти сама й попросила маму не брати мене, бо знала, що в такому разі тобі б довелося стежити за мною. Боялася, що я зганьблю тебе перед твоїми супер-пупер-ідеальними друзями.

Я похмуро подивилася на неї.

— Ти поводишся сміховинно.

Але слова Талії викликали в мені почуття провини. Я не переконувала маму залишити її вдома, але й не дуже наполягала, щоб сестра пішла з нами. Талія мала рацію. Я боялася, що муситиму наглядати за нею протягом всього вечора. Мої друзі терпіли її, коли ми збиралися в нас удома, але на світському заході їм не сподобалася б компанія дівчини, молодшої на чотири роки. Саме на вечірках у Фальконе можна познайомитися з гідними чоловіками, а необхідність доглядати за сестрою подруги не дуже цьому сприяла. А я хотіла, щоб цей вечір став особливим.

Мої думки, мабуть, відбилися на обличчі, бо Талія презирливо скривилася.

— Я *так і знала*!

Вона розвернулася на п'ятах і вийшла з кімнати, так сильно грюкнувши дверима, що я аж здригнулася.

Я видихнула й повернулася до свого відображення в дзеркалі, щоб востаннє перевірити макіяж і зачіску. Я передивилася безліч відеоуроків від б'юті-блогерів, щоб упевнитися, що правильно зробила макіяж смокі-айз. Все мало бути ідеально. Мати була суворим критиком, але їй далеко до Тріш і Анастейші. Вони б помітили, якби колір тіней для повік не пасував до сукні або якби під час нанесення підводки в мене затремтіла рука. Тому під їхнім пильним оком я ретельно готувалася — лінуватися мені ніколи не дозволяли. Адже для цього й потрібні друзі.

Моя сукня була темного зеленого кольору, а тіні для повік — на кілька відтінків світліші. Ідеально. Я востаннє

перевірила, чи немає тріщинок на манікюрі, але він теж був бездоганний, з легким темно-зеленим блиском. Я кілька разів обсмикнула сукню, поки не переконалася, що поділ ідеально сягає колін, а потім ще раз пригладила на потилиці світло-каштанове волосся та озирнулася, щоб подивитися, чи на місці шпильки, що тримають зачіску.

— Каро, ти готова? Нам час виходити, — покликала знизу мама.

Я ще раз поглянула на себе в дзеркало та розправила складки, перевірила колготки, а потім змусила себе швидко вибігти з кімнати, перш ніж мама втратить терпіння. Якби в мене було більше часу, я могла б годинами шукати недоліки у своєму вбранні.

Коли я спустилася вниз, мама вже стояла в дверях, а до будинку проривалося прохолодне осіннє повітря. Вона дивилася на свій золотий годинник, та щойно побачила мене, одразу ж схопила улюблену шубку — розкішну річ, заради якої позбавили життя багатьох горностаїв, — і накинула її поверх довгої сукні. Навіть попри те, що температура була незвично низькою для Лас-Вегаса в листопаді, шуба була абсолютно ні до чого, але ж мама придбала її багато років тому в росії та дуже її любила, тому не проминала жодної нагоди, щоб її вдягти, хай там як це було недоречно.

Я підійшла до неї, не звертаючи уваги на Талію, яка надулася та притулилася до поручнів на сходах. Мені було її шкода, але я не хотіла, щоби щось або хтось зіпсував мені цей вечір. Батько і мати майже ніколи не відпускали мене на вечірки, а сьогодні відбудеться найбільша подія року в наших соціальних колах. Усі, хто волів досягти чогось у Лас-Вегасі, прагнули отримати запрошення на святкову вечерю з нагоди Дня подяки

у Фальконе. Цього року я мала відвідати її вперше. Тріш і Анастейша мали щастя бути там і минулого разу, і якби не заборона батька, я б теж пішла. Я сама собі здавалася маленькою вигнанкою, коли Тріш і Анастейша безперервно торохтіли тільки про цю вечірку протягом кількох тижнів до та після неї, мабуть, щоб похизуватися.

— Передай Тріш і Анастейші мої найкращі побажання та поцілуй Козімо від мене, — лагідно сказала Талія.

Я почервоніла. Козімо. Він теж там буде. Ми зустрічалися лише двічі, і наше спілкування виходило дещо незграбним.

— Таліє, викинь це жахливе лахміття у смітник. Я не хочу бачити його в будинку, коли ми повернемося, — наказала мама, не дивлячись на сестру.

Талія вперто задерла підборіддя, але навіть з іншого кінця кімнати я бачила сльози в її очах. Мене знову охопило почуття провини, але я не відійшла від вхідних дверей.

Мати завагалася, ніби й вона усвідомила, як сильно образила Талію.

— Можливо, наступного року тобі дозволять поїхати з нами.

З її слів можна було подумати, ніби це не вона вирішила не брати Талію на вечірку. Хоча, чесно кажучи, я не була впевнена, чи будуть Фальконе раді, якщо всі почнуть приходити разом зі своїми молодшими дітьми, зважаючи на те, що сам Фальконе не відрізнявся терплячістю й не був ніжним сім'янином. Навіть його власних дітей відправили до інтернату в Англії, щоб вони не дратували його. Принаймні якщо вірити чуткам. Діти Фальконе були трохи забороненою темою.

— Вдягни пальто, — сказала мама. Я знайшла пальто без хутра, а це було дуже важке завдання, зважаючи на